

Z historie svinovské farnosti

Vývoj farnosti po sametové revoluci

Pastýřský list ordinářů, který se měl číst 1. neděli adventní, nebyl vůbec rozeslán. Nic oficiálního nebylo oznámeno ani o dalších jednáních, pouze termín svatořečení bl. Anežky České - 12. listopadu 1989. Až 27. července 1989 bylo oznámeno, že vláda souhlasí se jmenováním čtyř biskupů, takže konečně bude obsazen osiřelý olomoucký arcibiskupský stolec. Biskupem - apoštolským administrátorem olomoucké arcidiecéze se stal ThDr. František Vaňák, který byl po „sametové revoluci“ 21. prosince 1989 jmenován olomouckým arcibiskupem. Se zmizelou „vedoucí úlohou KSČ“ se tiše ztratili všemocní okresní a další církevní tajemníci. V únoru 1990 bylo konečně poprvé od převzetí moci komunisty v roce 1948 řádně obsazeno všech 13 československých diecézí sídelními biskupy. 17. března 1990 po slavnostní intronizaci arcibiskupa Vaňáka bylo oznámeno jmenování dvou nových světících biskupů - Josefa Hrdličky a Jana Graubnera.

Ve dnech 21. - 22. dubna 1990 se uskutečnila historická návštěva papeže Jana Pavla II. v Československu. V ostravském děkanátu byly nedělní bohoslužby přeloženy na sobotu 20. dubna, pro věřící byl vypraven zvláštní vlak do Uherského Hradiště, kněží jeli autobusy přímo na Velehrad. Setkání se sv. Otcem bylo nezapomenutelné.

V roce 1992 byla obnovena farní rada.

Dne 4. května 1993 se začalo stavět lešení kolem kostela, aby mohly být důkladně opraveny omítky presbytáře a kostelní lodi. Za stavební a klempířské práce bylo nutno zaplatit 264 525,80 Kč, brigádnické práce ušetřily dalších 150 000 Kč. V zimě se poprvé stalo, že se bohoslužby musely vrátit z kaple do kostela - věřící se do kaple nevešli.

Dne 11. června 1994 přijel do Svinova opět biskup udílet svátost biřmování - tentokrát světící biskup Josef Hrdlička z Olomouce. Ve mši svaté ji udělil 35 konfirmantům ze Svinova a Pustkovce. 26. června 1994 sloužil v našem kostele primiční mši svatou P. Miroslav Strnad, který v našem kostele ministrovával a hrával na varhany. Druhou říjnovou nedělí byla posvěcena a otevřena ve farní kanceláři farní knihovna pro veřejnost. Podobně jako v roce 1990 byly při další návštěvě papeže, tentokrát v Olomouci při svatořečení bl. Jana Sarkandera a bl. Zdislavy z Lemberka, vypraveny autobusy a zvláštní vlaky a v neděli 21. května 1995 nebyla ve farním kostele mše svatá. 17. června 1995 byl v Olomouci vysvěcen na kněze P. Antonín Žolnerčík a 19. června slavil ve Svinově primici.

Uplynuly necelé dva roky, a opět jsme jeli na setkání se Svatým Otcem, tentokrát do Hradce Králové 26. dubna a do Prahy 27. dubna 1997, když návštěvou naší země zahájil celoevropské oslavy milénia sv. Vojtěcha.

(převzato z farní kroniky)

SVINOVNÍČEK

Číslo 1/04

22.02.2004

Farní
časopis



Milí farníci, farnice a farničátka,

taky už se těšíte na jaro? My farní skřítkové máme tuze rádi jarní kytičky a první pa-prsky sluníčka a jelikož už jej cítím ve svých tlapičkách, probral jsem se ze zimního spánku a přináším vám opět novinky z naší farnosti.

Zatímco jsem spinkal zimním spánkem, přibývaly v mé dopisní schránce vaše pozdravy, postřehy, zamyšlení i poděkování. Samotného mě překvapilo, když jsem ve své poště našel ještě i vzpomínky na Vánoce, zatímco nahoře už ležely dopisy plně se připravující na oslavy největších křesťanských svátků - Velikonoc.

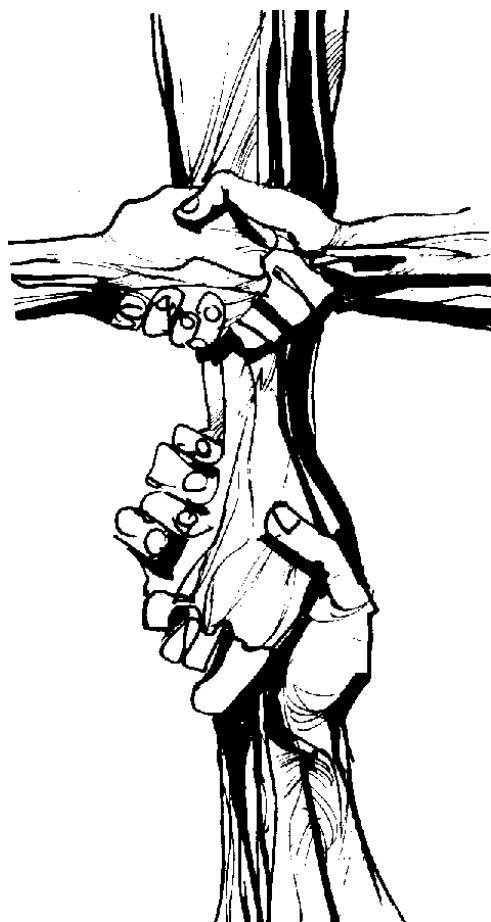


Je vidět, že svinovská farnost žije, protože stále máte o čem psát. Kdybychom se scházeli jen v kostele při nedělních bohoslužbách, asi by většina článků vůbec nevznikla. Jsem rád, že se spolu kamarádíte a setkáváte se i ve volném čase. A ještě víc mě těší, že se mnozí z vás už kamarádí i se mnou. Mám mezi vámi pár dobrých přátel, kteří mi píšou pravidelně, objevují se ale i noví kamarádi, kteří teprve začínají psát, to je moc dobře. Na příspěvek do Svinovníčku není nikdy pozdě, ale vždycky nejvyšší čas.

A o čem si dnes budeme povídat? Jak už jsem naznačil, nejstarší příspěvky sahají ještě do doby mého zimního spánku - tedy Vánoc. Když jsem se dočetl, jak krásně se nesla libá hudba trubky z půlnoční, bylo mi moc líto, že jsem to zaspal. Nicméně jak už jsem řekl, my skřítkové máme radši jaro, proto jsem se zájmem hltal všechny jarní příspěvky. Už se těším na lidové misie, protože něco takového jsem ještě nezažil. Vy taky ne? Pak si určitě přečtete, co takové lidové misie znamenají a jak proběhnou v naší farnosti. Přináším vám také zajímavé úvahy, různé názory farníků na jednu věc, zamyšlení, poděkování a samozřejmě také oblíbenou kapitolu Z historie naší farnosti. Bohužel se už pomalu dostáváme k současnosti, takže doufám, že až budou jednou farníci zapisovat do kroniky současnost, najdeme v ní jen samé hezké články.

Krásné jaro a skutečně duchovní prožití Velikonoc vám přeje

Váš Svinovníček.



*Přišel na zem konat dílo spásy
a lidem bídným s láskou pomáhal,
ke svobodě zval zotročené hříchem, můj Pán.*

*Stále jeho láska rány hojí
a otvírá ke spáse náruč svou,
dnes jako dříve bouři upokojí, můj Pán.*

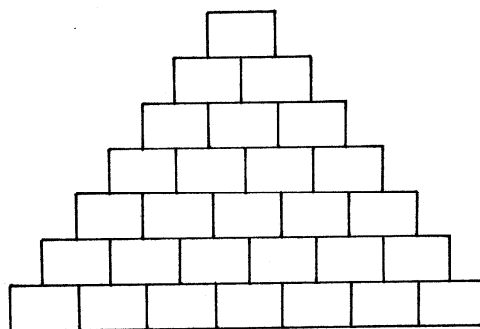
*Stále ještě jeho milost trvá,
chce smířit lidi s Bohem, Otcem svým,
krev svoji dal všem nám za vykoupení, můj Pán.*

Stránka pro rodinu

Pyramida:

Následující řádky vzniknou připojením dalších písmen bez ohledu na jejich uspořádání. (Např. e, es, nes, seno, atd.)

název tónu
latinská spojka
puls
jeden z apoštolů
dívčí jméno
trochu
výběry, rozmanitosti



Hádanka pro malé i velké:

Bydlím po lesích, nejsem myslivec,
mezi skalami, nejsem jezevec,
Žádné řeči nerozumím,
Přece každou dobře umím,
Vždy mám slovo poslední.
Hádej kdo jsem? Kdo to ví?

Padne li na kámen,
pranic se nestane,
Padne li do slámy,
krvavá povstane.
Co je to?

Trochu logiky pro pobavení:

Martin a Lucka počítají bonbóny. Martin říká: „Když mi dáš jeden bonbón, budeme mít oba stejně.“ Lucka říká: „Když mi dáš jeden bonbón, budu mít jednou tolik jako ty!“

Kolik bonbónů má každý z nich?

Z čísel 111, 777 a 999
musíte čtyři číslice
škrtnout, aby vám vy-
šel správný výsledek.

$$\begin{array}{r} 111 \\ + \\ 777 \\ + \\ 999 \\ \hline 1020 \end{array}$$

Něco pro zasmání:



Dvanáctý sněm Unie katolických žen

Jako každoročně tak i letos v únoru se konal v Praze – Dejvicích již 12. sněm Unie katolických žen (UKŽ). Bylo to 7. 2. 2004 v arcibiskupském semináři.

Téma znělo: „Radosti a starosti naší církve očima ženy.“

Z celé republiky se sešly ženy (celkový počet 66). I z naší diecéze jsme nakonec odjely. Z Krásného Pole Jarmila Hrazděřová (členka výboru), Marie Antošová, Zita Franková a Anna Paličková. Ze Svinova Marie Čomová, Božena Lubojacká, Blanka Šimunská a Anna Vrbková.

Sobotní program zahájil otec biskup Václav Malý modlitbou. Jeho výstižný projev o „Postavení ženy v církvi“ byl velice zajímavý a nápaditý. Další přednášející byli: gen. vikář P. Adrian Zemek z diecéze plzeňské, pastorační vikář P. Aleš Opatrný z arcidiecéze pražské, PhDr. Drahomíra Syrůčková, Ing. Marie Kotrbová.

Jejich témata se týkala mezigeneračního dialogu v církvi, reorganizaci farností, mladých lidí a rodin. Tento námět byl dobrým podnětem pro otázky a diskusi. Každá z nás měla možnost se této vyčerpávající besedy zúčastnit. Odpoledne následovaly zprávy z regionů. Nejlíp si vedou ženy z Českých Budějovic, Boskovic, z Brna, kde jsou již pobočky založeny. Snaha těchto žen je pomáhat všem potřebným lidem v Litvě a Ugandě. Do těchto oblastí směřuje jejich materiální pomoc včetně léků a finančních sbírek. Rovněž se jim daří adopce na dálku, kde podporují chudé nadané děti na studiích.

V Ostravě chystáme založení pobočky UKŽ a to v měsíci březnu. Náš prioritní zájem by se týkal adopce dětí na dálku.

Tímto byl vyčerpán sobotní program a večer následovala mše svatá v kostele sv. Vojtěcha, celebrowaná otcem biskupem Jaroslavem Škavradou. V neděli se konala mše svatá v katedrále sv. Víta. Tu sloužil Prof. Matějka, kázání bylo na téma homosexualita. Po ní následovala prohlídka chrámu, kterou nás provázel vrchní kanovník P. Vagner. Shlédly jsme hrob sv. Václava, další hrobky, místo uložení svatováclavských klenotů. Následovala prohlídka Arcibiskupského paláce na Hradčanech. Tou nás provázel Dr. Koronthály.

UKŽ vydává svůj měsíčník „Babyka“, kde se dozvídáme informace o naší práci a obsahuje i jiné zajímavé čtení. Duchovním rádcem UKŽ je otec biskup Mons. Jaroslav Škavrada. Členem může být každý, kdo chce tuto činnost podporovat. Ženy, máte-li zájem, přijďte a podpořte činnost sdružení ve svém farním společenství i v okolí.

(účastnice sněmu)

Půlnoční troubení

Je mrazivá zimní noc a my vycházíme z domova na půlnoční mši svatou. Letošní totiž začíná dříve a zcela netradičně. Z balkónu kostela nás vítá hlas trubky a do půlnočního ticha se rozléhají melodie známých koled. Dík za to patří trubačům panu učiteli Jindřichu Czernému a panu Václavu Kvidovi, kteří krásnými tóny trubky rozehřívají a naplňovali naše srdce pravou vánoční atmosférou.

Kéž by se tato zapomenutá tradice stala v naší farnosti tradicí stálou. Dík všem, kteří se na tom podíleli.

(Josef K.)

Dnes si povídáme.... s Martinem Macháčem.

Jméno Martin Macháč zná v naší farnosti snad každý. Mnozí si jej pamatují ještě jako malého kluka. Dnes je mu 25let a velmi dobře zastává a řídí většinu prací, které ve farnosti probíhají.

Martine, můžeš farníkům přiblížit začátky svého působení v naší farnosti?

Od malička žiju ve Svinově, s příchodem otce Slávka jsem začal ministrovat a chodit do náboženství. Na P. Němce si taky pamatuji, měl mě rád, ale já jsem se ho bál, vypadal jako čert. Dával ministrantům v sakristii bonbóny, ale já jsem se pro ně bál jít.

Kdy ses poprvé začal zapojovat do práce ve farnosti?

Když se opravovala fasáda kostela, chodil jsem tady na brigády, to jsem byl ještě kluk – kolem 8. třídy. Můj taťka měl tu opravu na starost, tak jsem mu pomáhal. Dělal jsem to rád. Tehdy dělal ještě kostelník pan Žolnerčík. Když odešel, dostala to na starosti p. Holušová, já jsem jí chodil pomáhat.

Co Tě vedlo k tomu, aby ses tak aktivně zapojoval?

Nepřemýšlel jsem nad tím, jestli se mám zapojit nebo ne. Oba mí dědečkové pracovali pro farnost, můj taťka taky, připadalo mi přirozené, že když do této farnosti patřím, pracuji pro ni. Navíc v době, kdy jsem začal být aktivní, většina starší generace pomalu odcházela, bylo nutné, aby to po nich někdo převzal. Práce je mým koníčkem, dělám to rád.

Kdy jsi poprvé dostal něco na starosti, co jsi už zařizoval úplně sám?

Když nastoupil otec Jan. Začala se opravovat fara, to už jsem všechno zařizoval já.

Které práce ve farnosti proběhly pod Tvým vedením nebo které jsi sám dělal?

Dělal jsem kanalizaci, opravu kaple, rekonstrukci fary, v roce 1998 jsem nastou-

pil na civilku, pracoval jsem na nátěru střechy na faře i na kostele, vyřezal jsem všechny stromy na farní zahradě, zoral jsem ji, povláčil, zasel trávu, vyměňoval jsem okna, stavěl otcovu garáž, pracoval jsem na vzniku farního hřiště, s dědou chodím dělat údržbu zvonů...

Co máš do budoucna v plánu?

Z velkých akcí to bude úprava náměstí před kostelem, to ale budeme dělat ve spolupráci s obcí – prostranství před kostelem by mělo být vydlážděno. Budou se opravovat ploty kolem farní zahrady, v plánu je odvodnění jižní strany kostela, odvodnění fary, do věže by se měla dát síta, aby se holubi nedostávali ke zvonům. Chtěl bych doopravit zahradu ze severní strany.

Všechnu tuhle práci děláš po své pracovní době, máš někoho, kdo Ti s tím pomáhá?

Pár dobrovolníků tu je. Všem, kteří mi chodí pomáhat, jsem vděčný. Od loňského roku mi pomáhají i 2 civiláci, ale kdyby se chtěl ještě někdo přidat, budu rád.

Na co rád vzpomínáš?

Rád si zavzpomínám na dobu, kdy jsme s děčkama jezdili do Malenovic, také na ministrantské schůzky za otce Slávka. A moc se mi líbilo, jak Lidová strana kdysi organizoval fotbal na Přemyšově, to byla pěkná akce. Z těch dlouhodobějších aktivit rád vzpomínám na své ministrování. Pamatuji si, že jsem poprvé ministroval asi v 7 letech na májové. Byla to neděle. Líbilo se mi to, tak jsem v pondělí přišel zas, ale byl jsem tam sám! Paní. Uhlíková dělala kostelníci, slíbila, že mi všechno řekne, co mám kdy dělat. Vidím to jako dnes: Klečel jsem u zvonků a ona na mě ze sakristie volala:

„Zvoň!“ A pak zase „Dost!“

Kdybys chytil zlatou rybičku a mohl si pro farnost přát tři přání, která by to byla?

1. Aby byli lidé ve farnosti byli k sobě upřímní.
2. Aby přibývalo aktivit a společenských akcí pro všechny generace.
3. Aby ve farnosti bylo dost lidí, kteří pracují, i těch, kteří se modlí. Jak říká sv. Benedikt: „Ora et labora.“ (Modli se a pracuj)

(Lukáš a Petra)

Lidové misie ve farnosti ve dnech 6. - 13. června 2004

Možná si mnozí bystří čtenáři Svinovničku všimli, že se v naší farnosti plánují ve dnech 6. – 13. května tzv. lidové misie. Ti starší ještě vědí, co takové lidové misie jsou, mladší se s tímto termínem až na výjimky pravděpodobně doposud nepotkali. Co se to tedy v naší farnosti chystá?

Každý člověk potřebuje alespoň občas vnést do svého života nový impuls, nové oživení. Například sportovci před velikými soutěžemi či před zahájením sezóny prožívají soustředění, platí to i o hudebnících nebo zpěvácích, ale nejen o nich. Dnes v podstatě pro všechny pracovní obory se pořádají různé kurzy, aby se konkrétní pracovníci prohloubili ve své specializaci a byly v kontaktu s rozvojem svého oboru.

A obdobně to platí i pro křesťanský život. Věřící člověk v různých fázích svého života má také různými impulsy oživovat a zkvalitňovat svůj život z víry. Je mnoho různých forem takových náboženských impulsů. Z těch nejintenzivnějších jsou tzv. exercicie. Při nich člověk odejde na několik dní do ústraní a v samotě se podle určitých pravidel věnuje modlitbě a rozjímání. Takové exercicie se konají jak pro kněze tak i pro laiky.

Mnohdy ale z různých důvodů není v možnostech člověka se takového soustředění zúčastnit. Tak vznikla volnější forma exercicií a tou jsou tzv. lidové misie ve farnosti. Při nich se neodchází na opuštěné místo, naopak zůstává se v domácím prostředí, ale požaduje se, aby se kromě nejnужnějších prací omezila veškerá další činnost.

Do farnosti přichází jiný kněz nebo skupina kněží, tzv. lidoví misionáři. Pod jejich vedením se v rámci týdenního programu konají společné i individuální přednášky pro různé skupiny a stavy, věřící jsou vyzýváni k modlitbě jak doma, tak před vystavenou Nejsvětější Svátostí v kostele, jeden den je věnován svátosti smíření, koná se také slavnostní obnova křestního vyznání a na závěr se pořádá slavnost kolem tzv. misijního kříže.

Rozhodnutí uspořádat lidové misie vyplynulo z návrhů pastorační rady naší farnosti v souvislosti se 75. výročím posvěcení našeho kostela. Klade si cíl toto výročí nejen vnějším způsobem oslavit (tj. v neděli dne 20. června při slavnostních bohoslužbách), ale také týdenním usebráním dát svému i celému farnímu životu nový impuls. I když jsou misie plánovány až na červen, je součástí misí i jejich příprava.....tzn.: zapíšme si termín do kalendáře, rezervujme si týden od 6. – 13.června pro Pána Boha. Za zdar, tj. za Boží požehnání těchto misí se už teď modleme a přinášejme také oběti odříkání a sebezáporu. (pokračování příště)



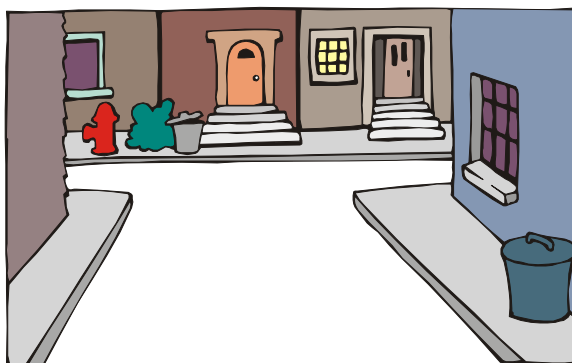
(o. Jan)

Stodolní - centrum volného času či narkomanů?

Otázek může být jistě stejně mnoho jako názorů a pohledů na toto zábavní centrum. Jinak se na celou situaci dívá 15-ti nebo 20-ti letý mladý člověk a jinak zase 50-ti letý nebo důchodce.

Každý mladý člověk (a nejen on), se potřebuje jednou za čas trochu odreagovat od všedních starostí a problémů a přijít na jiné myšlenky. Někteří to řeší tím, že si zajdou s přáteli popovídat a na tvarůžky a pivo, jiní zase na fotbal nebo hokej, no a mladý člověk se jde třeba pobavit. A kde je ta nejlepší příležitost?

Přece na Stodolní. Pro toho, kdo se rád baví to je ráj na zemi. Jeden zábavní podnik vedle druhého, každý si tam najde v nějakém baru svůj oblíbený hudební žánr (ať už disko, rock nebo i něco tvrdšího). S partou kamarádů se tam dá strávit pěkný pozdní večer. Také se zde konají různé koncerty a kulturní akce (Colours of Ostrava aj.) a pořádají různé akce. Např. když hokejista Šmehlík – ostravský rodák vyhrál v NHL (zámořská hokejová liga) slavný Stanleyův pohár, tak to samozřejmě slavil mimo jiné i na Stodolní.



Nebo silvestrovský ohňostroj, ten se také už přesunul z před radnice zde na ulici. A co teprve, až fotbalový Baník Ostrava získá titul nebo se nějak dobře umístí v tabulce. Kde to se bude slavit? Myslíte že někde v divadle? Stačí, když přijede pár desítek fanoušků po vyhraném zápase. To potom celou ulicí zní různé oslavné hymny a chorály-to je prostě nádhera. Inu celé zábavní dění se přesunulo na Stodolní a sjíždí se zde lidé z celého širokého okolí a dokonce se zde pořádají zájezdy z celé Moravy i Čech.

Samozřejmě, že kde se vyskytuje mnoho lidí, objeví se i problémy. Ale kde nejsou? Krade se úplně všude a ne že ne. Dnes vám ukradnou i nos mezi očima. A když si někde v baru odložíte bundu nebo batoh, necháte to bez povšimnutí a jdete tancovat, tak se nesmíte divit, že už ho nenajdete. To se vám může stát třeba i v čekárně. Je to smutné, ale bohužel realita je taková. A co třeba taková prostituce? Na ulici jsem nikoho polonahého neviděl a když je třeba v nějakém baru striptýz, tak ať si je, protože ten, kdo chce, si jistě najde tuto příležitost i mimo Stodolní. A co v televizi nebo v novinách? Taky je tam toho dost. Nevím, jestli tam jsou přímo podniky zaměřené na tyto služby, ale jestli ano, pak jsou určitě mládeži nepřístupné, takže se není čeho bát. A mimochodem - ty jsou taky kdekoliv, nejen na Stodolní. Trochu závažnější je určitě problém drog a násilí. Ale povězte mi, kde se nevyskytují. Vždyť drogy se už rozdávají i na základních školách a násilí samozřejmě taky (šikana...). Pouliční násilí taky není otázkou jen Stodolní.

Tím se samozřejmě nechci Stodolní zastávat, ale jestli tam jde člověk vskutku se jen pobavit a „zapařit“, není v Ostravě lepšího místa. Pokud ovšem nepřekročí své osobní morální hodnoty. Pak je samozřejmě zle.

Smutné ale je, když vidím, jak se tam proměňují v pozdních nočních hodinách 15-ti letí, ti by se určitě ještě mohli bavit i jinak.

Doufejme tedy, že do budoucna se nám podaří omezit násilí nejen na Stodolní ulici, ale zmizí také z ostatních ulic našeho města.

(M. H.)

Významná data pastoračního plánu na 1.pololetí roku 2004:

11. ledna – svátek Křtu Páně – mše sv. za všechny pokřtěné

25. března: Popeleční středa

25. března – 23.května Program středoevropských katolických dnů (podrobnější informace viz rozpis)

neděle 11. dubna slavnost Zmrtvýchvstání Páně – Boží Hod Velikonoční

neděle 2. května neděle Dobrého pastýře

sobota + neděle 22. + 23. května pouť středoevropských národů do Mariazell v Rakousku

sobota 29. května – svatodušní vigilie v katedrále Božského Spasitele

neděle 30. dubna slavnost Seslání Ducha Svatého – Boží Hod Svatodušní - tradiční farní odpoledne na farní zahradě - smažení vaječiny

sobota 5. června – pouť ostravského děkanátu do katedrály Božského Spasitele

75. výročí posvěcení farního kostela Krista Krále

týden od 6. do 13. června: lidové misie ve farnosti Ostrava – Svinov, vede P. Pavel Kuchař

neděle 20.června oslava 75. výročí posvěcení kostela – malá svinovská pouť

Termíny sbírek na rok 2004:

- pokud není ohlášeno jinak, koná se vždy 2. neděli v měsíci sbírka na opravy
- 22. února sbírka „Haléř sv.Petra“
- 14. března sbírka na potřeby biskupství
- 11. dubna velikonoční sbírka na kněžský seminář
- 30. května svatodušní sbírka na diecézní charitu
- 24. října sbírka na misie
- 14. listopadu sbírka na potřeby biskupství

Lidový ples se těší stále větší oblibě

Dne 10. ledna se jako již každoročně uskutečnil tradiční ples KDU-ČSL. Jaký byl, ví nejlépe každý, kdo se ho zúčastnil. To, že jeho oblíbenost stoupá, potvrdila skutečnost, že lístky byly vyprodány už dlouho dopředu. Kdo zaváhal, měl smůlu.

Pořadatelé se opět vyznamenali, zahrnuli plesající lid svou péčí. Báječné zabijačkové hody nalákaly některé z nás do bufetu i několikrát za večer. V místním baru bylo tak útulně a milo, že někteří, co tam zabloudili, se už až do konce plesu nenašli. Vyzdobený sál, naleštěný parket a bohatá tombola se stala již samozřejmostí.

Vše proběhlo podle plánu, juchalo se až do brzkých ranních hodin. Člověk únavu po takové náročné akci sice cítí a dospívá ještě týden, ale příjemné zážitky a vzpomínky má ještě celý další rok až do dalšího ročníku.

Děkujeme všem pořadatelům, protože je jasné, že bez nich by se tento ples určitě nekonal.

(P.B.)

Půst není totéž co bobřík hladu

Zatímco slovo „Velikonoce“ zní našim uším docela pěkně, při slově „půst“ nebo „postní“ v sobě většina z nás zápasí s pocity nelibosti. S dobou postní máme většinou spojené dva dny hladu (Popeleční středu a Velký pátek) a konec plešové sezóny. Taky více sebezáporu, odříkání, obětí. Zkrátka taková doba trápení sebe sama.

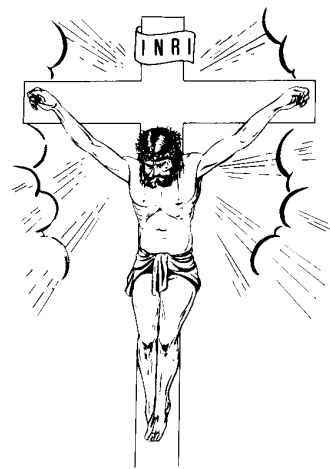
Pokud v nás ovšem postní doba vyvolává tyto nebo podobné pocity, pak se zřejmě z prostředku stal cíl. Sebezápor není cílem, ale prostředkem! K čemu? K lepšímu ovládnání sebe sama, k ztišení, k naslouchání.

Stane-li se sebezápor cílem, pak v pátek nebudu jíst maso a v dny přísného postu si odřeknu i další jídlo a mám pocit, jak jsem dodržel půst. Půst Velkého pátku ovšem není totéž co skautský bobřík hladu! Nepostí se ten, kdo si neukousne ani drobek chleba, ale ten, kdo si skrze tento skutek uvědomil třeba svou vděčnost Bohu za to, že může každý den jíst to, co mu chutná. Není cílem nejít na ples, protože je postní doba a místo toho radši prosedět večer u televize. Je přece jedno, co mě z ticha vyrušuje! Půst je i doba ztišení a zamyšlení, které jde stejně špatně na plese jako před televizní obrazovkou.

„Jděte a učte, co to znamená: Milosrdenství chci, a ne oběť,“ říká Ježíš svým učedníkům a tedy i nám. Asi ví, proč to říká. Chápe, že my lidé máme tendenci obětovat se bez lásky, zapírat se bez milosrdenství, přinášet oběti s těžkým srdcem.

Až nám tedy zase letos bude zatěžko konat skutky pokání, možná bude lepší zvolit menší skutek záporu a dát do něj více lásky než opačně.

(P.N.)



Jak jsme chodili s pokladničkou

Letos podruhé jsem se rozhodla, že půjdu s dětmi na Tříkrálovou sbírku. Přihlásili jsme se, vyfasovali pokladničku, kalendářičky a cukříčky a šli jsme.

První den jsem šli po rodinných domcích, ale dlouho jsme nevydrželi, protože byl velký mráz a málem jsme umrzli. V jednom domku už nás čekali s dosti velkým finančním obnosem. O pár domků dál jsme měli štěstí, právě přijel majitel, a tak jsme ho požádali o příspěvek hned po vystoupení z auta. Pak jsme došli k řadovým domkům a když nám u jednoho otevřeli a my začali zpívat koledy, přidali se k nám i dva pejsci, a tak bylo velmi veselo.

Druhý den jsme se oblékli více a vyrazili znovu. Obešli jsme i pár panelových domů, kde nejvíce přátelství byli mladí lidé (nevidím to do budoucna tak černě).

Pokladničku jsme vrátili panu faráři. Ale jaké bylo mé překvapení šalomounsky vyřešené sbírky, když se v neděli místo do košíčku vybíralo do pokladniček!

Pán Bůh zaplat' každému, kdo přispěl a příští rok zase nashledanou.

(M.M.)

Poznámka redakce: Do košíčku se v kostele vybíralo proto, že se v celé farnosti našly pouze dvě ochotné ženy, které chodily s pokladničkou. Aby mohli přispět všichni, kdo chtěli, vybíralo se i v kostele.

Jsem ministrantem

Jak jste si už určitě všimli, po delší (hodně dlouhé) odmlce, získal náš ministrantský tým opět nové posily. Už od září loňského roku se u oltáře začaly objevovat čtyři nové tváře (Lukáš Sýkora, Pěťa Macháč, Pavel Toman a Honza Lipowský), nejdříve však v civilním oblečení. Bylo to období, kdy si měli zvyknout na to, že už jejich místo v kostele je u oltáře a ne v lavici. Také měli zvládnout strukturu mše, osvojit si ministrantské postoje při mši a základní dovednosti jako je například příprava kalicha na oltář, zvonění zvonky, držení pateny a další.



Po uplynutí přípravného období se mohli tito naši svěřenci stát opravdovými ministranty (jako jsme my) tím, že složili ministrantský slib a dostali liturgické oblečení. Tím ovšem pro ně cesta ke správnému ministrování nekončí. Ještě tam je mnoho věcí, které se budou muset postupem času naučit. Ministrantské špičky totiž zvládají i asistenci u oltáře, kadidlo a hlavně musí mít organizační schopnosti a umění improvizace. K nutným vlastnostem správného ministranta bezpochyby patří dochvilnost a zodpovědnost, nesmí se totiž stát, že by pan farář zůstal u oltáře sám.

Milí kluci, může se zdát, že nároky na nové ministranty jsou příliš přísné, ale žádný strach! Nic na tom není, všechny potřebné dovednosti se naučíte na našich pravidelných schůzkách, při kterých se nejen učíme, ale také si zahrajeme různé zábavné ministrantské hry a v nejbližší době si chceme taky zahrát ping – pong, fotbal nebo kuželky. Samozřejmě že si užijeme i spoustu legrace, povíme vám hodně krásných úsměvných historek z ministrování. Pokud si myslíte, že ministranti se schází jen v sakristii nebo na faře, tak jistě nevíte o tom, že také pořádáme zajímavé výlety (například o Vánocích jsme byli na pěkném poutním místě Sv. Hostýn).

Takže, kluci, ministrant není jen tak někdo.

*Je to služebník u Božího oltáře,
pravá i levá ruka pana faráře.
Chceš-li i Ty se jím stát,
stačí na sakristii zaklepat.*

>> Schůzky jsou vždy v pátek v 16.30 v sakristii. Kluci, jste srdečně zváni! <<

(Petr a Vláša)

Co se taky stává

V říjnu se u mé maminky objevily zdravotní komplikace a měsíc potom začala léčbu na onkologii v Ostravě. Když jsem ji šla poprvé navštívit, potkala jsem ve výtahu otce Antonína, který pravidelně na toto oddělení dochází. Pozvala jsem ho na pokoj, kde ležela maminka. To jsem ale netušila, jaký spád věci vezmou. Na pokoji ležely kromě maminky další tři paní, z toho jedna velmi nenáviděla katolickou církev a vše kolem ní.

Pan farář a maminka si povídali, a pak začala paní vést nenávislné řeči a velice otce Antonína urážela. Otec Antonín se přesto se všemi hezky rozloučil a na onkologii chodí dál.

Služba duchovního otce není jen příjemná, ale někdy i velmi náročná a smutná. Proto bych chtěla poděkovat otci Antonínovi za jeho službu nemocným i za jeho trpělivost a obětavost.

(M.M.)

Takový obyčejný přechod pro chodce

... třeba ten mezi autobusovou zastávkou u kostela a školou u nás ve Svinově. Užívá jej také hodně dětí, když s někým z rodičů či prarodičů spěchají do školy. Ty větší chodí už samozřejmě bez doprovodu, vždyť jsou přece velicí!

Ráno před osmou je tam tedy velmi živo. Provoz u nedaleké křižovatky je už v plném proudu; autobusy, osobní auta a jiná vozidla vytvářejí na vozovce takřka souvislý tok dopravních prostředků, takže dostat se z jedné strany cesty na druhou je nemalý problém. Jsou tu však namalovány bílé čáry „zebrý dopravní“ a po nich se dá při troše šikovnosti zvítězit nad nablýskanými limuzínami i nad velkými monstry s cestující veřejností nebo nákladem všeho možného. Navíc zde vždy čtvrt hodiny před začátkem vyučování vyrukuje dvojice dopravních „andělů strážných“. Pod bundy jejich uniforem sice vidět není, ale křídla asi nemají. Přesto jsou neocenitelnými pomocníky všech malých i velkých chodců, poněvadž svým dohledem nad dodržováním dopravních předpisů zvyšují jejich bezpečnost. Ti praví andělé strážní z nich mají určitě radost!

Kolik podobných přechodů používáme ve svém životě? Dnes a denně! Kolika jimi projdeme bez mrknutí oka a takřka bez povšimnutí. Před kolika stojíme nerozhodně nebo bezmocně a nedaří se nám dosáhnout druhé strany a přiblížit se ke svému cíli. Nebo se bezhlavě vrháme doprostřed proudu a necháváme se unést lacinou reklamou a módní povrchností. A co když se za plného provozu vydáme přes vozovku mimo vyznačený přechod! Někdy to draze zaplatíme. Pokutou nebo i hůř...

Kéž bychom měli vždy dostatek dobré vůle vyhnout se nerozvážným krokům a špatným rozhodnutím. Některé přechody jsou velmi lákavé, ale tím bolestnější a krutější může být náš pád a zklamání. Je nutné získávat své zkušenosti takovým drahým způsobem? Co když ztratíme mravní imunitu?

Nejdůležitější ale bude náš poslední přechod, ten vede na druhý břeh života. Na něm záleží nejvíc.

Mysleme na anděly!



(L.Ž.)

Řešení pyramidy:

(e, et, tep, Petr, Petra, krapet, spektra)

Řešení hádanek:

(ozvěna, jiskra)

Řešení logiky:

(Martin má 5 a Lucka má 7 bonbónů.; Škrtnou se všechny sedmičky a prostřední devítka.)

Proč nezasáhne?

Mnozí jistě znáte českého zahraničního dopisovatele Jaromíra Štětinu. Nedávno mě zaujalo jeho vyprávění v rozhlasu:

Letěli s několika přáteli balónem, aby viděli krásu naší země z výšky. Pozorovali Prahu, Vltavu, i hory kolem republiky. Balón stále stoupal, objevila se Paříž, moře, Moskva – žasli. Byli tím pohledem nadšeni. Ale balón dále stoupal, teď už jen v jejich představách. Z velké výšky rozeznávali Ameriku, Evropu, Asii. Proletěli stratosférou a ještě, ještě výš, až do nebes. Tam, nad širokým schodištěm seděl Tvůrce – Bůh a pozoroval Zemi. Půjčil jim svůj dlouhý dalekohled a oni viděli: v Africe se vlekly hubené hladové děti, v Iráku vybuchovaly granáty a miny, chudáci ve velkých městech marně hledali práci. Násilnosti na každém kroku.

„Pane Bože, proč jim nepomůžeš? Proč nezasáhneš?“ ptali se cestovatelé.

„Já už nic dělat nemohu,“ zněla odpověď. „Na počátku jsem stvořil lidi s vlastní svobodnou vůlí. Věnoval jsem jim tuhle krásnou Zemi a pak jsem jim dal Zákon – Desatero, aby věděli, jak mají na ní žít. Teď už je to jen na nich, ať řídí svůj život sami. Teď už já nemohu udělat vůbec nic.“



(M.S.)

Taková obyčejná žena

V naší farnosti žije taková obyčejná žena. Když vyslovím její jméno, většina z nás nebude ani vědět, o koho se jedná. Paní Marie Stojančevová. Od vidění ji možná mnozí znají z biblických hodin nebo z kostela, kam vodí svou vnučku na dětskou mši svatou. Jedna z mnoha žen, které přicházejí i přes všední den do svinovského kostela.

A přece... možná právě o ní Pán Ježíš řekl: „Blahoslavené vaše oči, že vidí...“

Co viděly její oči? Paní Stojančevová se začala zúčastňovat biblických hodin a taky občas vodila vnučku od náboženství, takže celkem pravidelně přicházela na faru. Neviděla tam ale v učebně pouze stůl, skříň se závěsem, podlahu. Uviděla to, čeho si většina z nás ani nevšimne, když vstoupí. Viděla, že na stole leží hodně už dlouho neuklizených předmětů, které tam vlastně nepatří. Že závěs na skříni už není určitě několik let vyprán. Že pod lavicemi vždycky někdo zapomene uklidit... Samozřejmě máme na faře civilkáře, kteří tam uklízejí, ale jsou věci, které nenapadnou mladého kluka na civilce, ale babička, která to celý život dělá doma, to okamžitě vidí.

A co udělala paní Stojančevová tak mimořádného? Nešla oznámit ostatním farníci a farníkům, že na faře je věčně neuklizené. Sama zašla za panem farářem a požádala ho, zda by mohla na faře pravidelně uklízet. Když dostala svolení, začala pravidelně uklízet, vytírat a utírat prach všude, kde to bylo třeba. Dokonce si vzala domů na vyprání to, na co už se dlouho zapomínalo.

Od té doby se na faře cítím mnohem lépe. Když učím, těší mě pohled na čistou a uspořádanou třídu, sama se snažím pořádek mnohem více udržovat. Proto Vám chci, paní Stojančevová, moc poděkovat, že Vaše oči vidí a Vaše ruce dělají dobrovolně ve volném čase to, co mnohé z nás ani nenapadne.

(Petra)

Postní a velikonoční doba 2004

Duchovní příprava na Pout' národů do Mariazell v Rakousku

V červnu roku 2003 vyhlásili pastýřským listem katoličtí biskupové osmi střeoevropských zemí (České republiky, Polska, Slovenska, Rakouska, Maďarska, Slovinska, Bosny - Hercegoviny a Chorvatska) program „Kristus – naděje pro Evropu“. Ten kromě mnoha akcí různého zaměření má vyvrcholit poutí národů v rakouském Mariazell ve dnech 22. – 23.května 2004.



V rámci farností se příprava na tuto pout' realizovala v průběhu uplynulého roku při nedělních bohoslužbách vždy jednou za měsíc. Při nich byly věřící seznamováni s životem církve v jednotlivých osmi zemích, probíhala společná modlitba a zpívala se hymna tohoto setkání.

V naší farnosti jsme tuto přípravu z důvodu paralelního programu na Biskupském gymnáziu v Ostravě odložili až na postní a velikonoční dobu tohoto roku, tedy na dobu bezprostředně před poutí. Každou neděli dle níže uvedeného rozpisu zazní základní informace o životě konkrétní místní církve, k tématu Evropy budou zaměřeny přímluvy a na konci bohoslužby zazpíváme hymnu střeoevropských katolických dnů „Náš Pane, spáso národů“, a pak samozřejmě bude záležet na každém z nás, co ještě navíc do svého svatopostního „smažení či snažení“ iniciativně vložíme.

V souvislosti s tématem letošní postní doby je vhodné připomenout postní téma z roku 2002: „Patronové Evropy - jejich poselství dnešním křesťanům“. Jsme přesvědčeni, že nás nezachrání jen vnější změna struktur, i když tato může významně pomoci, ale především svatý a krásný život těch, kteří následují příklad našeho Spasitele Ježíše Krista. Přeji všem farníkům požehnané prožití této postní přípravy.

(o. Jan Larisch)

Popeleční středa 25. února

Uvedení do programu SEKD

Oživit v sobě vědomí o přítomnosti Boha = znovu objevit lidství v člověku =
= dát sobě i Evropě naději pro budoucnost.

1. neděle postní 29. února

Katolická církev v Evropě (I.)

Úkol nové evangelizace má svůj střed v Ježíši Kristu =
učit se Ježíše Krista poznávat, milovat, napodobovat

2. neděle postní 7. března

Česká republika – nejateističtější země střední Evropy

3. neděle postní 14. března

Rakousko – národ s velkou dávkou štědrosti

4. neděle postní 21. března
Polsko – katolická země v sekularizovaném Evropě

5. neděle postní 28. března
Slovensko – věrni Kristu i církvi

Květná neděle 4. dubna
Neděle Zmrtvýchvstání Páně - 11. dubna

2. neděle velikonoční 18. dubna
Maďarsko – země kardinála Mindszentyho

3. neděle velikonoční 25. dubna
Slovinsko – na slunečné straně Alp

4. neděle velikonoční 2. května
neděle Dobrého pastýře – návštěva ze semináře

5. neděle velikonoční 9. května
Bosna a Hercegovina – země znovu se rodící

6. neděle velikonoční 16. května
Chorvatsko – na cestě k usmíření

Sobota + neděle 22. - 23. května
Pout' národů do Mariazell v Rakousku
„Maria...hvězda naší naděje“

Adopce na dálku

Milí farníci,

v posledním čísle Svinovničku jste si mohli přečíst základní informace o projektu Adopce na dálku a také o záměru adopce jednoho dítěte z Ukrajiny naší farností.

V prosinci o 3. adventní neděli jsme uspořádali sbírku a potřebnou částku 6000 Kč odeslali Charitě sv. Alexandra, která projekt realizuje. Spolu s darovací smlouvou jsme obdrželi i základní informace o „našem“ dítěti: Jmenuje se Ivan Mikuljanec, je narozený 15. 11. 1989 a žije ve městě Pidpleša na Zakarpatské Ukrajině. Chodí do 6. třídy základní školy a jeho zálibou je sport. Je řeckokatolického vyznání. Jeho otec, Ivan Mikuljanec zemřel, je tedy vychováván matkou Olenou Mikuljanec, která je nezaměstnaná. Průměrný měsíční příjem rodiny činí 70 hřiven, což je přibližně 350 Kč.

Vám všem, kteří jste na tuto sbírku přispěli, patří velké poděkování a zároveň i prosba o modlitbu za tohoto chlapce a za ostatní děti, které v nelehkých podmínkách na Ukrajině žijí.

„Cokoliv jste učinili jednomu z těchto nepatrných, mně jste učinili.“ (Mt 25, 40)

(Vladimír Kružík)

Hudební koleda

V neděli 11. ledna 2004 v 10 hod. obohatili svým vystoupením hudebníci a zpěváci závěr vánočního období.



V průběhu slavnostní mše zazněla Česká mše koledová od Antonína Hradila v podání orchestru učitelů a studentů ZUŠ Heleny Salichové z O. – Polanky n/O.

Pěvecký sbor tvořili učitelé ZUŠ, sbor chrámu sv. Anny a polanečtí písničkáři pod vedením sbormistryně Marie Krejčí. Sóla zpívali: Simona Pěčková – soprán, Ludmila Stará – alt, Milan Chovanec – bas. Na varhany hrála Jitka Malíková, dirigoval Jindřich Czerný.

Taková spolupráce s farností ve Svinově nebyla pro polanecké ojedinělou. Již třetí rok přijíždí do Svinova, aby uplatnili i zde nacvičený vánoční program a oslavili tak spolu s věřícími chrámu Krista Krále nejkrásnější svátky v roce.

(J.M.)

Stodolní ano či ne?

Bílá barva zůstane bílou, i kdyby trakaře padaly, a černá černou, i kdyby motyky zpívaly. Bílá se sice může zahalit tmou a černá se dá ozářit prudkým reflektorem, nebo si lze nasadit černé či růžové brýle, ale to vše je pouze klam. Skutečnost se prostě změnit nedá.

Právě tak dobro zůstává dobrem a zlo zlem. Nedají se zde uplatnit žádné volby ani referenda. Většina zde nerozhoduje, ať už se jedná o společnost v demokratickém či totalitním státním útvaru.

Přesto by mohlo být zajímavé poznat i názory více lidí a zástupců různých generací na zábavní ostravské centrum na Stodolní ulici.

Proč je pro někoho Stodolní tak přitažlivá? Souhlasí rodiče s návštěvou svých ratolestí do vesměs nočních podniků na této ulici? Znají toto místo podrobněji? Je Stodolní, kterou svého času navštívil v doprovodu vysokého činitele ostravského magistrátu i předchozí velvyslanec Spojených států, pozitivním fenoménem Ostravy, nebo místem, kde se podle zpráv ze sdělovacích prostředků vyskytuje vysoká kriminalita, prostituce, drogy a násilí?

Otázek může být jistě mnoho...
Chcete napsat svůj názor?



(L.Ž.)